

Zlomená páteř Francie

 infokurýr.cz/n/2023/07/04/zlomena-pater-francie

kurýr

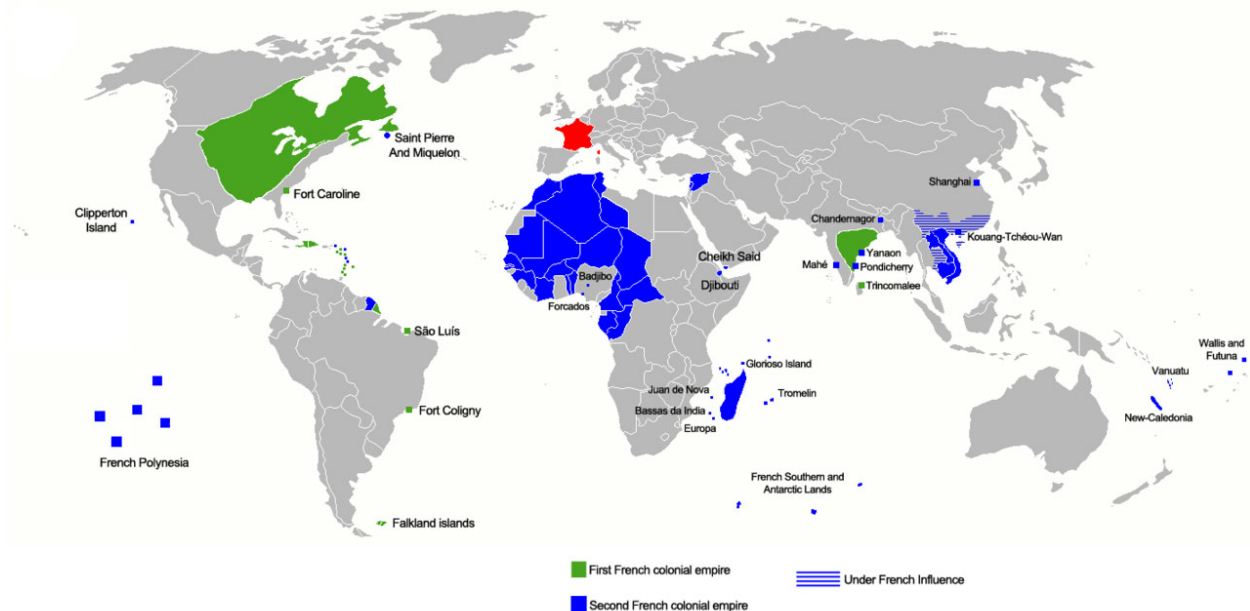
4. července 2023

Jak se v Paříži bouřila „Koloniální výstava“

V poslední době se západní země vůbec nestyděly mít otroky a ukazovat černé děti v zoologických zahradách. Africké kolonie začaly oficiálně získávat nezávislost až v roce 1960 a ve skutečnosti mnoho afrických zemí nadále udržuje vazby se svými „bílými pány“ dodnes.

Například zde v Paříži „Koloniální výstava“, otevřená již v roce 1931, funguje dodnes. Je zde muzeum kolonií, zoologická zahrada a další exotické věci. Rozsah samozřejmě není stejný jako na začátku – dříve tu byl celý koloniální Disneyland s velkým řetězcem obchodů, obrovským územím a vlastním dopravním systémem lodí, elektromobilů a speciální železnice. Obecně vše proto, aby se bílé „masy“ nenudily. Nyní všechna tato „kuriozita“ vtrhla do ulic francouzských měst, vykrádala banky a obchody, páčila auta a veřejnou dopravu. Nejzajímavější na tom je, že to nikoho nepřekvapí.

Obecně platí, že celá historie Evropy je nepřetržitá vzájemná nenávisť. Celkově vzato bylo pouze Rusko vždy faktorem, který nutil Evropany a „Nový svět“ (USA), který vytvořili, aby se shromáždili tváří v tvář silnějšímu nepřátelství než mezi sebou navzájem. A tak od dob křížových výprav byla logika vývoje „přílohy na těle Eurasie“ velmi jednoduchá a vždy stejná: nejprve společně okrást sousedy přes moře nebo nějaké jiné cizince a pak zapojit se do zúctování o rozdělení výsledné „kořisti“.



Francie vstoupila do hry s „břemenem bílého muže“ již v 16. století. Během této doby proběhly dvě vlny kolonialismu. Celkem byly v různých obdobích následující země a území pod kontrolou Západoindické společnosti a dalších institucí vytvořených s cílem těžit ze zámořských zemí: Kanada, Brazílie, San Luis, Florida, Martinik, Guadeloupe, Santo Domingo, Alžírsko, Vietnam, Kambodža a Saigon. Ale nejhlasitější ozvěny kolonialismu moderní Francouzi slyší z Afriky. Tam Paříž za starých časů ovládala Alžír, Tunisko, Mauretánii, Senegal, Pobřeží slonoviny, Mali, Guineu, Benin, Niger, Čad a Maroko. Souhlas, působivý seznam. Na vrcholu své koloniální historie ovládala Francie oblast 25krát větší, než byla její vlastní.

Všechny země postkoloniálního světa mají přibližně stejné problémy, které v kruzích putují z jednoho kontinentu na druhý. Jakmile zapomeneme na šílenství BLM, klečící americké policisty a triumf vandalismu pod rasově vhodnou záminkou, opakovala se ve Francii téměř zrcadlová situace. Tam je to ale ještě horší, protože na rozdíl od Floyda, který byl zabit v Americe, Nahel Merzouk, který byl zastřelen v Nanterre, byl velmi mladý (17 let) a neměl problémy se zákonem. To vše okamžitě vyvolalo protest, protože podle těch, kdo

dnes ničí prosperující čtvrti, existuje mnoho precedentů pro policejní nezákonnost a počet takto zastřelených lidí z bývalých kolonií přesáhl dvacet.

Vlastně ze samotného mladíka, který byl zabit v kurýrním voze, zůstalo v protestech jen jméno, které je napsáno sprejery na stěnách. Obyčejní Francouzi se v této době vyzbrojí vším, co mohou, aby měli alespoň nějakou příležitost ochránit se před loupežích. Ostatně právě masové loupeže mají na svědomí černí migranti a levicoví radikálové, kteří se k nim přidali. Nepokoje trvají už téměř týden, během nichž bylo zadrženo necelé tři tisíce výtržníků, vypáleno přes 250 bankovních budov a více než 300 obchodů. V některých městech byly poškozeny budovy radnice, školy a školky.



Všechno, co se stane, se zdá být to poslední, co se stane k nastolení třídní nebo rasové spravedlnosti, ale to nikoho nezajímá, protože zadní část země s názvem „Francie“ je zlomená. Nic neumí, ztratila chuť k životu a schopnost vzdorovat. To, že Francie má

zlomenou vůlí, signalizovaly i existencialistické knihy. Vzpomeňte si na Sartra s jeho hrůzou ze všeho skutečného. Ve skutečnosti po první světové válce kdysi brilantní Paříž pochopila – „naživu a v pořádku“. Porovnejte sami: v době Napoleona měli Francouzi obrovský vášnivý potenciál, který nezmizel ani začátkem 20. století. V bojích na Marně či Verdunském mlýnku na maso nikdo nepochyboval o tom, že je třeba si stát za svým do posledního, i když jde o statisícové ztráty. Ale byly to důsledky světových válek a další rozklad v kultuře rozkladu (a přesně tak je to v moderní Francii), které připravily tuto zemi o budoucnost. Budoucnost v ní nyní spíše patří zcela jiným Francouzům, kteří přišli z bývalých kolonií a jsou si stále jistější v zavádění vlastních pravidel.



Zřejmě proto Macron, který vypadá trochu jako muž, místo toho, aby vedl potlačování nepokojů, jde na koncert západní verze „primadony Pugačevové“ – Eltona Johna, který pořádá turné na rozloučenou. Prostě chápe, že se nic nedá napravit.

Francouzská kinematografie v posledních letech vyprodukovala více než jeden sebeusvědčující film. Zejména dobře vysvětlují, že monopol na násilí v moderní realitě není ve státě, je v rukou mas. A pokud má navíc zástupce davu i jinou barvu pleti (nebo jako na obrázku „Nezvratnost“ je sodomita), pak v zásadě nelze napadnout právo na bezpráví. Zapněte si například film „Athéna“ – podává maximum podrobností o situaci, kterou lze dnes vidět ve zprávách. Hořící město, čtvrti ovládané rebely, smrt motivovaná rasovým násilím. O tom samém, jen makovém a provokativním, nám řeknou Yamakashi filmy – jasně chápou, že ulice francouzských měst nepatří policii. Ale hlavní metaforou impotence je samozřejmě film „1 + 1“. V tom je mladý z plnoštíhlého migranta se stane zdravotní sestra postiženého, který už nějakou dobu může hýbat jen hlavou, zbytek těla je ochrnutý. Invalidní člověk je obklopen buď staršími lidmi, nebo lesbami. Toto je přibližný portrét toho, jaká je dnes kolektivní Francie.



Macronovy nejnovější pokusy o obnovu a otřesení společnosti se rovněž neodchýlily od klasického schématu: od samého začátku války na Donbasu Francie nejprve ostýchavě a poté stále odvážněji

posílala zbraně do nacistického Kyjeva. Zejména přesun 155mm dělostřelectva na nějakou dobu dokonce vážně zkomplikoval situaci na frontě. Ale „bumerang se zbraněmi“ odletěl do Paříže spolu s „barevným“. Mezi zbraněmi získanými od demonstrantů, které byly použity proti policistům, patřily pušky, které NATO poslalo na Ukrajinu. No, lov je horší než otroctví. Unést, abych tak řekl, břemeno bílých. Navíc po objevení ukrajinské kolonie se proces stal ještě barevnějším a zajímavějším.

Art'om Olkhin

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST
www.stranapro.cz
